

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 100/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Danielom Šintajom, Komenského 10C, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13 Cpr 1/2012 z 22. marca 2016, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 CoPr 6/2016 zo 6. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 199/2018 zo 17. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 Cpr I/2012 z 22. marca 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoPr 6/2016 zo 6. februára 2018 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 199/2018 zo 17. januára 2019 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že na okresnom súde žalobca FITTICH ALARM s. r. o. (ďalej len „žalobca“) podal proti sťažovateľovi ako žalovanému žalobu o zaplatenie pohľadávky v sume 4999,18 €. Okresný súd rozsudkom z 22. marca 2016 vyhovel podanej žalobe v plnom rozsahu, t. j. zaviazal žalovaného k zaplateniu istiny, príslušenstva a trov konania. Žalovaný sa proti rozsudku okresného súdu odvolal.

3.1 Krajský súd rozsudkom zo 6. februára 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie trov odvolacieho konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

3.2 Najvyšší súd svojím uznesením zo 17. januára 2019 (doručeným 18. marca 2019) dovolanie sťažovateľa odmietol.

3.3 Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu týkajúcu sa náležitostí riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Následne uviedol, že rozsudok okresného súdu v predmetnej veci bol vydaný po vrátení veci z krajského súdu, ktorý tomuto súdu prikázal vykonať ďalšie dokazovanie k posúdeniu zodpovedností konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka. Okresný súd následne tento príkaz krajského súdu splnil a vykonal dokazovanie vypočutím ďalšieho svedka [REDACTED] – advokáta žalobcu (ďalej len „svedok“), z výpovede ktorého podľa sťažovateľa jednoznačne vyplynulo, že informoval nového konateľa žalobcu o existencii notárskej zápisnice, ako aj dôsledkoch jej podpísania. Napriek uvedenej výpovedi svedka okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku podľa sťažovateľa *„len stroho konštatoval, že žalovaný nepreukázal žiadnym dôkazným prostriedkom, že notársku zápisnicu doručil spoločnosti a že spoločnosť o zápisnici vedomosť mala“*. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd výpoveď svedka *„nevyhodnotil v súvisí s inými výpoveďami a nijako logicky a racionálne sa rozporom jednotlivých dôkazov nevysporiadal“*, hoci záver o porušení/neporušení povinnosti podľa § 135a Obchodného zákonníka, bol podstatným pre rozhodnutie vo veci samej. Pritom skutočnou príčinou vzniku škody v predmetnej veci bolo podľa sťažovateľa nekonanie žalobcu v súvislosti s úhradou jeho dlhu, a nie porušenie povinnosti sťažovateľom.

3.4 V rozsudku krajského súdu dospel tento súd k záveru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vykonané dôkazy správne vyhodnotil, t. j. rozhodnutie v predmetnej veci náležite odôvodnil. S dôvodmi rozsudku okresného súdu sa krajský súd plne stotožnil a toto rozhodnutie považoval za dostatočne zrozumiteľné. Krajský súd sa pri preskúmaní rozsudku okresného súdu v odôvodnení svojho rozsudku obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Napriek tomu, že mu je takáto možnosť daná § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v tomto prípade podľa sťažovateľa pochybil, pretože sa tým stotožnil aj s postupom

okresného súdu a jeho záverom o porušení povinností konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka, t. j. že v konaní nebolo dokazovaním preukázané, žeby žalobca o notárskej zápisnici mal vedomosť. Rozsudkom krajského súdu tento súd potvrdil ústavne nekomfortný rozsudok okresného súdu, čím zasiahol do práv sťažovateľa.

3.5 Najvyšší súd vo svojom uznesení odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, vysloviac pritom záver, že rozsudok krajského súdu nie je nepreskúmateľný v takom rozsahu, aby existoval dôvod prípustnosti dovolania proti nemu podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ s týmto záverom najvyššieho súdu nesúhlasí, pretože podľa neho v predmetnej veci došlo k naplneniu podmienok § 420 písm. f) CSP tým, že odôvodnenia rozsudkov okresného súdu a krajského súdu neboli ústavne konformné a ich záver o skutočnosti podstatnej pre rozhodnutie v tejto veci (porušenie povinnosti konateľa) podľa neho nebol logicky, racionálne, jednoznačne a jasne vysvetlený. Najvyšší súd zvolil podľa neho „*paušálny prístup*“ bez vysporiadania sa s nedostatkami rozsudkov okresného súdu a krajského súdu.

3.6 Podľa sťažovateľa rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci *„nesplňajú kritériá kladené ústavnoprávnou úpravou a judikatúrou a takýto stav znamená odňatie možnosti žalovaného (pozn. sťažovateľa) konať pred súdom, teda porušenie jeho práva na spravodlivý proces“*.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci svojím nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu boli rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu porušené, zrušil uvedené ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci a vrátil vec na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

11. Ústavný súd za podstatu tejto sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom okresného súdu. K porušeniu ním označených práv malo dôjsť v dôsledku:

- nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci;

- nesprávneho vyhodnotenia výpovede svedka pri preukazovaní skutočnosti relevantnej pre rozhodnutie v danej veci okresným súdom;

- ústavne nekonformného postupu krajského súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, ktorým sa stotožnil s nesprávnym záverom okresného súdu o porušení povinnosti konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka sťažovateľom;

- „*paušálneho prístupu*“, ktorý v predmetnej veci zvolil najvyšší súd bez toho, aby sa vysporiadal s nedostatkami rozsudkov okresného súdu a krajského súdu.

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

12. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. US 13/01).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

14. V danom prípade sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu ako prvostupňového súdu prostredníctvom odvolania podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo sťažovateľom podané odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom krajského súdu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

15. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

16. Sťažovateľ namietal nesprávny postup krajského súdu v predmetnej veci, ktorým sa stotožnil s nesprávnym právnym záverom okresného súdu o porušení povinnosti konateľ'a podľa § 135a Obchodného zákonníka sťažovateľom, ktorý je podľa neho založený na nesprávnom zhodnotení vykonaného dokazovania okresným súdom, predovšetkým výpovede svedka vo vzťahu k preukázaniu tvrdenia o vedomosti žalobcu, čo sa týka existencie notárskej zápisnice podpísanej sťažovateľom, ktorá predstavovala právny titul exekučného nároku uplatneného voči žalobcovi.

17. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu právnenému zástupcovi sťažovateľa (18. marca 2019) zachovaná.

18. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom rozsudku krajského súdu, ktorým tento súd v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, konštatujúc stotožnenie sa s jeho skutkovými i právnymi závermi. Krajský súd *expressis verbis* konštatoval taktiež správnosť záveru okresného súdu, čo sa týka splnenia podmienky pre vyvodenie zodpovednosti za škodu sťažovateľa voči žalobcovi podľa § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a následne aj nesplnenie podmienok zbavenia sa zodpovednosti za vzniknutú škodu v tomto prípade (pozri bod 15 a 16). V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné poukázať na to, že *„nie len na zistené konanie žalovaného v súvislosti s notárskou zápisnicou o uznaní dlhu, ale aj na časové súvislosti, za ktorých mal [REDAKOVANÉ] vystaviť faktúru s ohľadom na uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o právnej pomoci a na tom stanovenú splatnosť, ale v konečnom dôsledku aj na okolnosti uzatvorenia notárskej zápisnice o uznaní dlhu. Súd prvej inštancie v rámci zisťovania skutkového stavu na tieto okolnosti správne poukázal, tieto správne zistil a v konečnom dôsledku správne vyhodnotil v súvislosti s konaním žalovaného, ktorý sa nezbavil zodpovednosti na vzniku škody, ktorá žalobcovi jeho konaním vznikla.“*. V závere svojho odôvodnenia k meritu veci krajský súd konštatoval, že na záveroch okresného súdu nemal čo meniť, a preto ich podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

19. Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ako aj vzhľadom na to, že krajský súd v danej veci rozhodoval podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, t. j. plne sa stotožniac s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ústavný súd odkazuje aj na odôvodnenie rozhodnutia tohto súdu.

19.1 Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti podstatnej pre rozhodnutie tejto veci (vedomosť a dispozícia žalobcu s notárkou zápisnicou podpísanou sťažovateľom) poukázal na to, že v konaní sťažovateľ nepreukázal, že v rozhodnom čase mal žalobca k dispozícii notársku zápisnicu riadne zaregistrovanú v rámci interných predpisov žalobcu tak, aby tento podľa nej v prípade, ak by ju k dispozícii mal, aj mohol postupovať. V odôvodnení rozsudku okresný súd poukázal aj na vykonané dokazovanie, z ktorého považoval za preukázané, že notárska zápisnica nebola riadne odovzdaná žalobcovi spolu s faktúrou za jej spísanie a dispozícia s ňou nebola preukázaná ani prostredníctvom výpovedí svedkov (zamestnankýň žalobcu), ani fotokópiou došlej pošty, v ktorej bola zaregistrovaná len spomínaná faktúra. Napokon okresný súd poukázal v tejto súvislosti aj na výpoveď samotného sťažovateľa, v ktorej sám potvrdil, že nie všetky listiny smerujúce žalobcovi boli vždy a včas zaregistrované. Okresný súd následne svoj záver o tom, že sťažovateľ v predmetnej veci nemohol konať so všetkou odbornou starostlivosťou, odôvodnil aj poukázaním na skutočnosť, že sťažovateľ podpísal notársku zápisnicu ešte skôr, ako sa dlh žalobcu voči svedkovi stal splatným, navyše svojím konaním podstatne skrátil v zmluve dohodnutú lehotu splatnosti uvedeného dlhu, ďalej na to, že žalobcovi uvedenú faktúru sťažovateľ predložil až 7. marca 2011, t. j. s odstupom dvoch mesiacov od jej vystavenia a doručenia, ako aj poukazom na to, že právny dôvod na spísanie uvedenej notárskej zápisnice mohol mať len svedok (advokát žalobcu), a nie samotný žalobca.

19.2 Sťažovateľ následne poukázal na povinnosť sťažovateľa riadne a včas predložiť žalobcovi všetky listiny, ktoré by mohli mať dopad na chod spoločnosti a jeho peňažné záväzky, ako aj na jeho povinnosť vynaložiť primerané úsilie na to, aby takéto záujmy žalobcu v súvislosti s vyplatením odmeny advokátovi žalobcu (svedok) spoznal, následne ale konštatoval, že tieto povinnosti na strane sťažovateľa absentovali, a z tohto dôvodu dospel k záveru, že v predmetnej veci došlo k porušeniu právnej povinnosti ustanovenej v § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Okresný súd následne konštatoval, že z tohto záveru vyplýva aj príčinná súvislosť medzi porušením uvedenej právnej povinnosti sťažovateľom a vznikom škody spočívajúcej v úhrade trov exekúcie a trov oprávneného, ktoré by žalobca nevynaložil v prípade, ak by mal vedomosť o existencii notárskej zápisnice, ktorá osvedčuje uznanie jeho dlhu voči žalobcovi.

20. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

21. Z obsahu rozsudkov okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že uvedené súdy v predmetnom konaní skúmali splnenie jednotlivých podmienok zodpovednosti za vznik škody žalobcovi, ako aj dôvody, ktoré by mohli viesť k zbaveniu zodpovednosti za vzniknutú škodu sťažovateľa. Okresný súd vykonal dokazovanie, z ktorého vyvodil jasné a presvedčivé závery týkajúce sa skutočností relevantných pre rozhodnutie v tejto veci, podložené skutkovými závermi vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania (v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o vedomosti žalobcu o existencii notárskej zápisnici poukázal okresný súd na viacero v konaní vykonaných dôkazov preukazujúcich jeho nepravdivosť), poukázal pritom aj na konkrétne ustanovenia príslušných právnych predpisov, ktorými sa riadil a ktoré v danej veci aplikoval. Krajský súd postupoval následne v predmetnom konaní zákonne v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP a vo svojom rozsudku navyše zhrňujúco zosumarizoval aj relevantné skutkové a právne závery, ktoré vyplývali z rozsudku okresného súdu.

21.1 Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je založené na dostatočných a relevantných dôvodoch, poskytuje odpoveď na všetky skutkovo i právne otázky významné pre rozhodnutie v tejto veci a samotná nespokojnosť sťažovateľa s uvedenými závermi krajského súdu nesvedčí o arbitrárnosti

preskúmaného rozsudku krajského súdu, a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

22. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

23. Sťažovateľ argumentoval aj „*paušálnym prístupom*“, ktorým sa podľa neho najvyšší súd vysporiadal s jeho argumentáciou predloženou v dovolaní, ktorej podstata spočívala v namietaní nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, čo sa týka jeho skutkových i právnych záverov, tvrdiac pritom, že postupom krajského súdu mu bola znemožnená realizácia jeho procesných práv do tej miery, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces t. j. tvrdiac prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

24. V prvom rade je podľa ústavného súdu v tomto prípade potrebné poukázať na to, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého prípustnosť je obmedzená, pretože sa ním prelomuje zásada nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia.

25. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že prípustnosť dovolania pri uplatnení dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP nenastáva automaticky len na základe tvrdení žalobcu (v tomto prípade sťažovateľa), podľa ktorých napadnuté rozhodnutie trpí niektorou z väd špecifikovaných v tomto ustanovení, ale k samotnému vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia dôjde až vtedy, keď najvyšší súd v konaní o dovolaní zistí, že napadnuté rozhodnutie takouto vadou objektívne trpí (pozri I. ÚS 399/2015, na túto judikatúru ústavného súdu napokon odkázal aj najvyšší súd v svojom uznesení, pozn.).

26. Sťažovateľ argumentuje „*paušálnym prístupom*“ najvyššieho súdu pri odôvodnení jeho uznesenia. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé,

že tento súd podané dovolanie sťažovateľa odmietol pre jeho neprípustnosť, čo znamená, že sa jeho námietkami smerujúcimi proti vecnej správnosti rozsudku krajského súdu týkajúcimi sa nedostatočnosti skutkových zistení a ich právneho posúdenia krajským súdom vôbec nezaoberal, čo v rámci svojho uznesenia aj sám jednoznačne konštatoval.

27. Ústavný súd preskúmal uznesenie najvyššieho súdu a z jeho obsahu zistil, že obsahuje množstvo poukazov na ustálenú judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu týkajúcu sa možnosti použitia mimoriadnych opravných prostriedkov a ich funkcie, ako aj splnenia podmienok prípustnosti dovolania na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá objasňuje predovšetkým výklad pojmu „postup súdu“, poukazujúc pritom na skutočnosť, že pod týmto pojmom možno rozumieť zmätočnosť, resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu alebo jeho časti len výnimočne, v krajných extrémnych prípadoch pokiaľ rozhodnutie súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci. Následne najvyšší súd konštatoval, že obsah spisu v predmetnej veci nedáva žiadny podklad pre záver o extrémnom prípade zmätočnosti rozhodnutia, resp. že o takýto ojedinelý prípad v danej veci nejde. Najvyšší súd v ďalšom texte odôvodnenia poukázal na ustálenú judikatúru týkajúcu sa obsahu odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k povinnosti súdu odpovedať na argumenty predložené stranou a následne uzavrel, že obsah spisu podľa neho neopodstatňuje tvrdenie sťažovateľa ako dovolateľa, že krajský súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom súladným so zákonom a na konštatáciu namietanej procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP nepostačuje, že najvyšší súd svoje uznesenie neodôvodnil podľa predstáv sťažovateľa. V závere sa najvyšší súd vyjadril taktiež k tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd vôbec nezohľadnil pri svojom rozhodovaní výpoveď svedka. Podľa názoru najvyššieho súdu bola výpoveď tohto svedka zohľadnená a vyhodnotená v tomto konaní okresným súdom a krajský súd sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu stotožnil. Vzhľadom na to najvyšší súd považuje túto argumentáciu sťažovateľa za neopodstatnenú. Následne dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu ako celok spĺňa stanovené parametre.

28. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu je založené na dostatočných a relevantných dôvodoch, poskytuje odpoveď na všetky skutkovo i právne relevantné otázky významné pre rozhodnutie v tejto veci a samotná nespokojnosť sťažovateľa s uvedenými závermi najvyššieho súdu nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III. 4 Záver

30. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

31. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu